

1. februar 1942

~~117838~~

118249

Allede høsten 1940 hadde Hitler tilbudt ~~minst~~^{Q.} å danne regjering, men V. fant at tiden da ikke var inne, og ~~administrasjonen ble ut-~~^{det kommissariske statsråd} nevnt istedet. Hele tiden arbeidet han imidlertid på ~~at~~ å konsolidere sin og partiets innflyddelse med det mål for øyet, at man en dag kunne bli kvitt den tyske civiladministrasjon og Reichskommissar og få en helt norsk ~~regjering~~ og selvstendig regjering.

Flere ganger ~~var~~ man meget nær dette ~~målet~~³, men det strandet alltid på Terboven, som fikk overbevist Hitler om at nettopp nu, kunne Reichskommissariatet ikke reise, nettopp i det øyeblikk, var det egentlig mest behov for ~~d~~-ef. Ved hver slik anledning satte Terboven saken på spissen og reddet ^{sitt embede} ~~sitt stilling~~ som Reichskommissar. Han hadde tydeligvis ikke lyst til å gi avkald på kronprinsens residens på Skaugum. ~~og~~ å være Gauleitær i en provins i Tyskland medførte hverken fyrstebolig eller en regents makt og ~~innflyddelse~~ posisjon. Terboven manglet hverken ergjerrighet eller intelligens. Spilte han sine kort godt, hadde han utsikt til å bli Norges ukronede konge, en stilling som virket meget tillokkende på ham. ~~Men~~ Igrunnen var der bare to betingelser som behøvde å oppfylles for at denne deilige ønskedrømmen kunne gå i oppfylldelse, det ene var Tysklands seier - og den tvilte han ikke på, dernest gjaldt det å befri sig for Q. Det siste var ikke så lett. For det første var han en ~~meget~~⁴ uhyrd kraftig personlighet, adskillig kraftigere enn Terboven selv, for det annet ~~haddet~~ delte man på høyeste hold i Tyskland ^{ved sitt ordsord} ~~hans~~ syn på Norges stilling etter freden. Hitler hadde til og med ~~en~~ ^V høyttidelig lovet ham Norges absolutte selvstendighet.

Den eneste plass ~~der~~ T. var tiltenkt i ~~disse~~⁵ planer var som hedersgjest ved en avskjedsfest, det så han klart, ~~men~~ og derfor skulle også disse planene omstyres, såsandt det ^t sod til ham. Foreløpig kjempet han på vikende front tilsynelatende. Q. presset på både ute og hjemme for å ryste av sig den tyske administrasjonen. ~~Der~~ Hans stilling

var imidlertid en kuppelstolig, så lenge han ikke hadde ~~sak~~ i statsrådet, men bare sat bak kulissene og trakk i trådene. En ganske annen anledning ville han ha til å kjempe for Norges interesser, hvis han ~~sak~~ i spissen for en regjering. I øyeblikket lå jo situasjonen slik an, at de gamle statsorganer ikke lenger var funksjon, hverken de lovgivende eller de utøvende. Landets statsrettslige stilling var derfor svakest mulig. Ved dannelsen av en nasjonal regjering mente Q. at et langt og betydningsfuldt skritt var tatt mot gjenopprettelsen av vår selvstendighet. Ordningen skulle vært gjennomført alt våren 1941, men tyskerne - ikke minst tyskerne i Norge - ~~forhindrede dette~~ fikk saken utsatt. Men lengden maktet ikke intrigemakerne å ~~forhindre utviklingen~~ og det ble de kommissariske statsråders bestemt at Q. den 1. februar 1942 på ~~ministerenes~~ oppfordring, skulle danne en ny norsk regjering, idet ~~statsrådene~~ statsrådene selv inngå sine avskjedsansøkninger. Høyesterett hadde på forhånd i plenum gitt en erklæring om at en slik statsakt ikke hadde ~~noen~~ statsrettslige betenkeligheter. Man ble enig om at statsakten skulle finne sted på det ~~gamle~~ slottslignende historiske Akershus ~~Slott~~ Festning, ~~ved Akershus~~ som ble reist i slutten av Norges storhetstid ~~for 600 år siden~~ og som på ~~sin~~ høyde ved Oslo havn har dominert innseilingen ~~for 600 år~~ til landets hovedstad i 600 år. Denne ~~verdige festningen~~ De henrundne menneskealdere har gitt botgen ~~sin~~ dens patina. Den var en værdig ramme for den statsakt, som i historisk betydning min mann mente overgikk de store frihetsdager: 17. mai 1814 og 7. juni 1905. Det ble derfor først og fremst lagt an på å forlene dagen med et preg av alvor og høytid. ~~Denne dagen~~ Selv statsakten ~~skulle foregå på Akershus~~ i innbudet ~~for statsakten~~ Dagen begyndte med at jeg om morgenen overrakte V. en stor ~~blomst~~ bukett med vakre blomster. På et kort hadde jeg skrevet noen ord og gitt uttrykk for mine ~~tenker~~ tanker. Det var en stor dag og jeg ville gjerne, at han skulle ~~sak~~ vite at jeg følte med ham og tenkte på ham, at jeg av hjertet ønsket ham lykke. Jeg sluttet med håpet at Gud måtte velsigne og hjelpe ham i hans ansvarsfulle og vanskelige arbeide. Stundens alvor gjorde mig beveget. Da jeg overrakte ham blomstene, omfavnet jeg ham varmt og kysset ham.

~~Han var~~ dypt rørt etter å ha læst kortet og ^{han} så inderlig:

"Takk, kjære M. for dine gode ord og ønsker. Jeg er oppriktig gla over å oppleve denne dagen. Den betegner en milepel/^{på veien} mot det målet vi arbeider ~~for~~ for. Med dagen idag er Norges frihet og selvstendighet kommet oss nærmer, ~~det som du vet ligger mig slik på hjertet~~. Det betyr en seier og du forstår nok at jeg er lykkelig over at vi er kommet såvidt langt. ~~og du kan tro~~, jeg gir ikke opp, før Norge er helt fritt."

Han var meget beveget.

.....

Dagens offisielle program begyndte med en høytidelighet på Reichskommissars kontor, hvor ~~ministeren~~ Hagelin Q. og samtlige ministre var mødt frem. Fra tysk side var T., generall Redies og Gauleiter Wegener tilstede. Minister Hagelin meddelte, at de kommissariske statsråder dagen iforveien hadde innlevert sine avskjedsansøkninger og rettet en oppfordring til NS. Fører V.Q. om å stille sig i spissen for en ny, nasjonal regjering som ministerpresident.

T. godkjendte i en koft tale dette skritt, takket de avgåtte statsråder og ønsket den nye regjering held og lykke. Dagen 1. februar 1942 ville bli en ~~historisk~~ merkedag i Norges historie.

Straks etter ble ^{begivenheten} ~~høytideligheten~~ feiret med statsakten på Akershus i Riddersaken på Akershus festning.

Til denne hadde ikke damer adgang, ~~men~~ av andres beskrivelser forsto jeg, at det hadde vært en meget høytidelig stunn man hadde tilbragt sammen. ~~Huset var fullt av folk som hadde~~ De som hadde ansvaret hadde ikke spart sig for å gjøre rammen så festlig og høytidsbetonet som mulig. Selv sat jeg ~~hjemme~~ på Gimle og fulgte med i radioen. ~~Det var~~ Noe av det jeg hørte oppskaket mig sterkt og jeg var uhyre spendt på hva V. vel ville si, når han kom ~~hjem~~ hjem.

.....

3 B ~~Det var med stor spenning~~ jeg satte meg til apparatet.

Jeg hadde fullstendig lampefeber, som skulle jeg opp til eksamen. Reichskommissars stemme lød ^{til å begynne med} tørr og saklig. Etter noen innledende ord kom han til min store forbauselse og forferdelse med et voldsomt og omhyggelig oppbygget angrep på biskop Bergrav. Noen av Bergravs opptegnelser fra en meglingsreise han foretok vinteren 1939-40 til London og Berlin var falt i T.'s hender. Bergrav hadde på denne reisen talt med en rekke fremstående folk, ~~for~~ som Halifax og Göring. Konklusjonen på disse samtalene citerte T. fra B.'s papirer: "England vil helst ha oss inn i krigen! Tyskland vil helst ha oss utenfor, men ikke slik at vi bøyer oss for Englands krav som er forferdelige." T. fremstilte Bergrav som et likefrem klassisk kronvitne for den absolutte riktighet av Nasjonal Samlings politikk, men da folket hadde krav på å høre B.'s stemme og vitnesbyrd om sandheten, da tidde Bergrav. "Det er i grunden for oss bare et bevis på hvor lite menneske Bergrav er", tordnet Reichskommissars stemme. Og han fortsatte sitt angrep stadig hissigere og mere pågående.

~~Nazistkrazzdekk~~ Det kan være sandt alt sammen, tenkte jeg, men hva i all verden har det med den 1. februar å gjøre? Totredjedeler av talen er jo bare angrep på Bergrav. Hva vil vel V. si? Jeg var meget oppskaket og fortvilet.

etter Teichovens tale i nasjonen

3 C Det fylldt mig med glede og forventning, da jeg hørte min
manns kraftige og rolige stemme. Den 15. april, sa han, gikk
Norges frihet og selvstendighet tapt. Idag har Norge igjen en nasjonal
regjering. Bare en siste etappe skiller oss no fra vår fulle frihet og
selvstendighet. Vi har ^{på} trods av den argeste motstand hevdet og reddet
det norske folks ^{frihet} ~~selvstendighet~~. Vi har aldri strebet etter en slik makt-
fylde. Det er forholdenes utvikling og våre motstandere som i sin blinde
selviskhhet har laget det slik. Forøvrig er ingen mer enn jeg klar over
at den no etablerte ordning også i indrepolitisk henseende er en mid-
lertidig ordning. Den betegner ikke den endelige regjeringsform som vi
akter å gjennomføre, men det er klart, at krigssituasjonen med nødven-
dighet krever en konsentrasjon av makten. Vi vil bygge ^{landet} med lov og ikke
ødedet med ulov. Vårt ideal er social rettferd. Alle skal få se at
Norge har en nasjonal regjering som ikke lar sig overtreffe av noen i
kjærlighet til sitt folk og i sitt arbeid for hele folkets vel.

~~Intet forhold er av høyere moral mellom menneskene enn det å lede
og å lyde i nasjonens skjebnetime.~~

Q. talte videre om den rett med hvilken Nasjonal Samling tok regjerings-
makten, om partiets program og om dets mål, bl.a. fred med Tyskland.

Med fullstendig profetisk klarsyn ~~fx~~ fortsatte han:

Framtiden ~~hører~~ tilhører de store ~~sa~~ statssammenslutninger. Den
moderne utvikling har satt de små og middelstore stater ut av spillet og
lagt folkenes skjebne i hendene på de store stater. Men bare de virkelig
store stater eller stats^{forbund} ~~sammenslutninger~~, de riktige verdensmakter, har
muligheten til å hevde sig i fremtiden. Det er ikke plass til mange slike
på denne jord. Formode-ntlig lykkes det Mr. Chruchill no å ødelegge det
britiske ~~imperium~~ verdensrike. Singapores fall, Indias løsrivelse, opp-
givelse av Middelhavet vil bety det britiske rikets undergang.

3 D Men en må regne med at i vest vil Nord-Amerika med sin befolkning på 150 millioner, med sitt umåtelige sammenhengende landområde, som danner både et kontinent og en øy, og sine uhyre hjelpekilder arve Englands stilling og fortsette dets politikk. I øst vil det russiske folkehav fortsette å øke.

Tross sin kultur vilde Europa også etter den seierrike fred snart føle sig liten, og se sig i en farlig og truet stilling mellom de to kolosser som vokser frem på sidene av det, hvis det ikke blir forenet i en fast sammenslutning av ^{frie} nasjonale stater. Uten at en slik nyordning blir virkeliggjort på en eller annen effektiv måte, kan Europa ikke hevde sig. Det står endog i fare for å falle i ruiner. I første rekke vil NORGE være utsatt for igjen å bli rammet slik som vi allerede no så hardt har fått føle det. For vårt land ligger miøt i faresonen, nøyaktig i krysset mellom de stridende verdensinteressesf.

Men innen rammen av en slik europeisk nyordning som en er nødt til å gjennomføre i vår tid, er det naturlig og nødvendig at de germanske folk, som er av samme ~~stamme~~ ^{stamme} og også er gruppert sammen geografisk, ordner sig i et engere forbund for å vareta sine ~~stærke~~ særlig interesser.

Nasjonal Samlings hele virksomhet, liksom all min politiske tanke gjennom snart 25 år, har gått ut på dette:

Å overvinne liberalismen og bolsjevismen i Norge ved en nasjonal-socialistisk nyordning ~~ø~~ i nordisk ånd; forbund mellom de germanske folk og enighet i Europa; germansk-europeisk samarbeid om opprydning og nyordning i det russiske rom.

Det er ~~ikke~~ ikke uforenlig med hverandre, det er tvertimot i vår tid nødvendig å være: en god nordmann, en god germaner, en god europeer.

Det viktigste grunnlag for et nytt, et fritt og stort, nasjonalbevisst Norge er vunnet og har idag fått sin dåp og offisielle vigsel."

.....

Min manns tale gjorde et ~~stærk~~ dypt inntrykk på mig. Når jeg tenker på den idag, gjør den det fremdeles. Disse forutsigelsdr som han kom med allerede i 1942 er på den uhyggeligste måte gått i oppfylldelse, omend på

Et avmektig og selvpoppgivende Europa klemte mellom to skjolde, mellom øst og vest. Det maktet ikke, som V. sa, å hevde sig. "Det står endog i fare for å falle i ruiner." Ett etter ett blir de europeiske stater inkludert i østblokken og det bolsjevikiske jernteppe går ned.

Den tyske seier, som min mann trodde på, uteble. Det skyldtes forhold som ingen dødelig kunne forutse, men det gjør ham ikke mindre som politisk seer. Han forutså ~~det~~ så-å-si i detalj alt dengang ~~forutså~~ ikke bare det britiske imperiums, ^{tragiske} men hele Europas skjebne, den som han fryktet og forgjeves hadde kjempet mot. Forgjeves hadde han tryglet Chamberlain om å slutte fred med Tyskland mens det ennå var tid, forgjeves hadde han innstendig bedt Hitler om å treffe en ærefull ordning med England. Men desverre for England, desverre for Tyskland, desverre for hele Europa var den utviklingslinje, som for ham var klar og tydelig, den var for ~~for~~ de andre statsmenn ikke erkjennbar, men ~~tillått~~ tiltåket av nasjonale prestisjehensyn. For noen er den kanskje selv idag uklar og vil ^{altfor sent} først kunne erkjennes etterat historiens utvikling og den neste krig som en storm har feiet all slik tåke tilside.

I dette ligger ikke bare min manns, ~~tragedi~~ min og alle NS-folks tragedie, men en hel verdensdels tragedie.

.....

4 tilbake
Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie 2014
Da V. kom tilbake fra Akershus kom han med forte skritt inn til mig i vår private salon, hvor jeg sat. Jeg så straks at han var meget opphisset.

"Hørte du talen?", spurte han straks.

"Din tale, mener du?"

"Nei, nei, Terbovens. Hørte du den?"

jo
"Ja, jeg lyttet ~~naturklig~~ radioen. Jeg hørte altså. Det var overraskende at han..."

"Overraskende," avbrøt V. mig, "~~overraskende~~ det var meget mer enn overraskende, gement var det. Gement å bruke en slik dag til denslags intrigespill. Dette angrepet på Berggrav, det er jo en utfordring til hele kirken. Han rettet slaget, men det er jeg som må ta konsekvensene. Nå har han satt hele skredet i gang. Du kan være sikker, nå får vi kirkestrid for alvor, det som jeg nettopp ville undgå. Også uten å konferere med mig, uten engang å orientere mig."

Krenket, indignert og rasende gikk V. opp og ned i værelset. Jeg syntes så inderlig synd på ham. Dette som skulle være en gledens dag for ham ble tvertimot til en sorgens og skuffelsernes dag.

"Din tale var strålende", sa jeg for å berolige ham og for å få ham til å tenke på noe annet. "Den måtte da gjøre et mektig inntrykk."

Men han ~~viklet seg~~ tenkte bare på denne fryktelige utfordringen til Reichskommissar og på de konsekvenser den ville få.

"Dette gjorde han med hensikt for å ødelegge mig," sa han "Det er jo ganske tydelig. Men folk må jo tro at ~~det~~ jeg var enig i talen og at han holdt den med mitt vidende og vilje og så kom den for oss alle som en bombe. Vi har vel tydelig sett fra Tyskland hvor skadeligen kirkestrid kan være. Dessuten er jeg slett ikke enig i Hitlers syn på dette spørsmålet. Og nu fremtvinger Terboven denne situasjonen som jeg har søkt å undgå. Han hisser hele kirkefronten mot mig. Visstnok er jeg tversigjennem uenig i Bergravs metoder, men kirkekrig vil jeg undgå. Den skader ikke bare oss og kirken, men den forgifter hele folkesjelen, forgiftar den med hat og ondskap."

samtalen inn på et annet emne, men forgjeves.

"Jeg har all dri villet blanne mig inn i kirkelige spørsmål", ~~forstod~~
~~han~~ "Kirken skal ikke være noe politisk instrument. ~~Ellers~~ Det er
ikke og skal ikke være dens oppgave. ^{Men} Hvis nå Terboven absolutt ville ha
kamp, kunne han tatt den selv, istedet for å vikle mig inn i den," sa han
bittert. "Også Terboven" fortsatte han med forakt i stemmen, "Han som så
ofte har kurtiser⁵ Bergrav. Det er altsammen motbydelig."

"Tror du ikke du kan få glattet alt dette ut", spurte jeg forsiktig.

"Det er utelukket. Alle broer er brutt. Nu har han tvunget de andre til
ta offensiven og angrepene vil bli rettet mot mig. Du skal bare se."

Dessverre fikk han rett.

Denne begivenheten kastet en mørk skygge over den dagen som skulle
vært en ~~guk~~ gledesdag for oss alle.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Under middagen som vi spiste alene sammen fant min mann mere tilro.
Han fortalte hvor formiddagens begivenhet hadde vært høytidelig i de gamle,
ærværdige omgivelsene i borgens Riddersal, hvor gamle ^{tyndslitte} ~~hakkete~~ faner,
^{fordums} minner fra/ærefulle kamper, stod som tause vidner til denne historiske
statsakten. Trods alt hadde det vært en stor og minderik dag.

.....

Om ettermiddagen ~~da~~ ^{jeg} var/tralvelt beskjeftiget med å ~~arrangere~~ treffe
alle forberedelser til den store festen vi skulle ha på Gimle om aftnen,
Utallige ting skulle ordnes og passes på, beskjeder gis, intet måtte
klikke. Det var et arbeide jeg ^{utførte} ~~gjorde~~ med dobbelt glede, fordi ~~jeg~~ det var
for min mann jeg gjorde det. Dessuten var det ingen ~~arrangert~~ almindelig fest.
Det var en merkedag og jeg følte det som en æressak overfor ~~alle~~ alle
innbudne å vise, at jeg ~~ha~~ hadde gjort mitt yterste for å representere
på en værdig måte.

Mens denne intense, huslige travælheten foregikk på Gimle, hersket der
ute i Oslo en annen travælhet. Byen vrimlet av NS-folk som var kommet inn
fra alle landets kanter for å feire dagen. De var innbudt til å delta i en

6 historisk begivenhet. Da de reiste hjemmenfra visste de ikke hvilken.

Formiddagens statsakt hadde løst gåten og nu vrimlet de opp og ned i gatene i påvente av at aftnens sensasjon skulle finne sted, fakkeltoget gjennom byen. Overalt hvor man ferdedes så man solkorset på jakkeoppslaget.

Oslo en vinteraften kan være mørk og kald. Den 1. februar 1942 var kanskje både ~~mørkere~~ ^{dystre} og ~~kaldere~~ ^{mere isende} enn vanlig, men ingen lot sig avskrekke av ~~den~~ den nordiske vinternatten. Alt lange tider før fakkeltoget skulle finne sted hadde folk tatt oppstilling langs gaterne, hvor det skulle gå. Tettest ~~var~~ var folkemengden utenfor Grand Hotel, hvor toget skulle defilere forbi og hylde min mann og hans ministre.

Da toget kom ble alle lyskastere og lykter slukket og gatene ble opplyst av faklenes skinn. Som et bølgende lyshav strakte det sig langs hele Karl Johansgate og i taktfaste skritt paraderte fakkelbærerene forbi balkonen hvor Q. og ministrene stod oppstillet og tok imot hyldesten.

Min mann bar ~~sin~~ sin vanlige uniform og ministrene ^{i civil høye,} var/ikledd sine/hvite pelsluer.

Jubelen tok ingen ende. Avdelinger av arbeidstjenesten, politiet og andre formasjoner ^{fra alle} defilerte forbi. Senere kom andre NS-folk fra land og by. Det var en enestående og malerisk oppmarsj. "Det gjorde et uforglømmelig inntrykk på mig", sa V. da han foralte om det etterpå, "å se all denne trofasthet og takknemlighet."

Stemingen var høy og man forsto hvor lykkelig de var disse menneskene, over at der nu var gjort et så stort skritt fremover mot Norges selvstendighet.

.....

Da min mann kom hjem var alt færdig på Gimle til festen, og han hadde ikke så lang tid til å kle sig om, før de første gjestene begyndte å komme. Og der var virkelig feststemning på Gimle den ~~dag~~ aften. Hele dagen hadde ~~der~~ ^{der} ~~strømmet~~ strømmet inn blomster fra utallige venner og bekjendte. Der var et veritabelt blomsterhav, som forskjønnet helhetsinntrykket og satte glans og fest over hjemmet.

Senere på aftenen fortalte jeg
min mand at han havde
det smertefulde.

7 I anledning av den store dagen var jeg meget elegant kledd i en tettsittende, sort, fløyelskjole rikt bodert med gullepaljetter over skuldrene og midjen. Min mann komplimenterte mig og sa jeg tok mig godt ut. Det hørte jeg også fra andre ~~kantene~~ utover aftnen.

og en del ledende NS-folk
Ministrene stod sammen med V. og mig, da gjestene kom. Precis på slaget ~~kl. 8~~ kom Reichskommissar ~~ma~~ fulgt av de høyeste officerer i Wehrmacht og marinen. Snart var selskapet fulltallig og alt ved cocktailen gikk underholdningen livlig om dagens begivenheter. Alle var imponert over fakkeltøget, både over dets omfang og den presisjon hele arrangementet foregikk med.

Selvfølgelig var det ikke til å undgå at jeg haddet ^{ter}boveen tilbords. 7 P
x) Han var meget opplivet og i godt humør. Jeg kunne jo som vertinne ikke la mig merke med de kjedeligheter jeg hadde hørt om han hadde anrettet og V.'s ansikt var ugjennemtrengelig. Han kunne ikke tyde hans følelsér.

Da jeg sat der som borddame for min manns argeste fiende, kunne jeg ikke la være å reflektere over hvilke krav på beherskelse, ja, selvutslettelse der ~~st~~ stilles til statsmenn og diplomater og... leilighetsvis også til deres fruer. "Denne mann", tenkte jeg "som jeg avskyr, ja, nesten hater - skjønt det gjør jeg nu ikke, men misliker og forakter - er jeg tvunget til å konversere og skåle med, være en korrekt vertinne for." Det bød min natur imot. Mest lyst hadde jeg til å si ham hva jeg mente om ham, men jeg spurte: "Hva syns De så om dagen, herr Reichskommissar?"

"En strålende dag. Alt gikk etter programmet. Jeg er meget fornøyd."

"Det har De sikkert også grunn til", svarte jeg.

Han så litt spørrende på mig hva jeg vel kunne mene.

"Gjennom NS går veien til Norges selvstendighet, ikke sandt?" fortsatte jeg troskyldig. Det var citat fra hans egen tale 25. sept. året før.

"Må jeg uttale min beundring for Deres ypperlige hukommelse, nådige frue", sa han spøkefullt og hevet sitt glass.

"De ordene er der mange nordmenn som husker", var jeg nær ved å svare, men druknet bemerkningen i vinglasset.

x) Konversasjonen gikk lettere mellom oss enn før. Han hadde lært litt norsk i siden vi så hverandre første gang, og jeg litt tysk.

8 Da jeg sat der ~~å~~ og så nedover bordene, hvor ~~ministrene~~ ^{gjestene} underholdt ~~sig med minnende~~ ^{sig med minnende} ~~me damer~~, kunne jeg ikke la være å tenke på, hvilken samling av trofaste og gode medarbeidere de var. T. lot nesten til å ha lest mine tanker.

"Det ser ut som De er stolt av Deres manns ministerium", sa han.

"Det er jeg også", svarte jeg. "Det teller en rekke meget betydelige og fremstående menn. Flere er jo europeisk kjent."

T. nikket bekreftende. "Jeg vet det nok. Fortel mig litt om dem."

"De fleste av dem har jo vært Deres egne kommissariske statsråder", svarte jeg. "De kjenner ~~dem~~ sikkert Deres personalia."

"Det ville allikevel glede mig å høre litt om dem fra Dem."

"Ja, se f.eks. derborte" sa jeg og viste med ~~synene~~ ^{synene} hvor jeg mente. "Der sitter ^{Eivind} ~~xxxxxxx~~ Blehr og et stykke bortenfor Jonas Lie. Begge ~~xxx~~ deltok de på vegne av Nasjonenes Forbund ~~xx~~ under folkeavstemningen i Saar~~xx~~, den ene som generalinspektør, den annen som politi sjef. Blehr i årene før krigen har dessuten/vært Norges representant i utlandet i en rekke internasjonale kommisjoner. Eller se derborte, der ^{xxx} ~~sittar~~ Gulbrand Lunde. Han har doktorgraden i kemi, men tilkalles allikevel som eneste ikke mediciner til de internasjonale legeskongresser for strumaforskning. Som vitenskapsmann er han verdenskjendt. Min manns gamle venn Frederik Prytz har også i en årrekke deltatt i internasjonalt arbeid som den norske regjerings representant. Og Ragnar Skancke, som jo var professor ved Norges Tekniske Høgskole er også kjent i utlandet gjennom sine vitenskapelige avhandlinger. Med ^{Q.} ~~xxxxxxxx~~ teller altså ministeriet seks menn, som kan måles med internasjonal målestokk", sa jeg begeistret. "Jeg tror ikke der er mange norske regjeringer som har kunnet ~~xxxxxxxxxxxxxxxx~~ gjøre fordring på det samme."

T. nikket anerkjennende. Titler, kunnskap og berømmelse er noe som imponerer tyskerne og når nu T. selv ga mig ^{stikkordet} ~~anledning~~, vilde jeg ikke la anledningen gå fra mig til å gi ham følelsen av, at det ministerium ~~xxxxxxxxxxxx~~ som i afton var forsamlet ikke var en samling av ubetydeligheter, ~~det var ingen "quantité négligeable"~~.

9 "Man skulle nesten tro at De hadde vært med på å sette opp minister-
listen", ^{sa} ~~Marita~~ T. spøkefullt.

"Nei, slikt er jeg nok helt utenfor", svarte jeg, "men ville De ikke vite hvorfor jeg er stolt av min manns ministerium? De øvrige er dessuten også fremstående menn hver på sitt område", føyet jeg til som sandt var.

Igrunnen vilde jeg gjerne fortalt om dem allesammen hver især, men dette fikk være nok. Jeg visste ikke om min mann idetheletatt ville like, at jeg uttalte mig om disse ting.

.....

Festen fortsatte til sent på natt. Den var i alle deler vellykket og en ~~hyggelig~~ passende avslutning på den store dag.